

-DAR FRATELE MEU MAI MARE
DECE NU A IESIT ÎN POZĂ?
-E MAI SUS !!!

LA DEMONSTRAȚIE /

u r z i c a

Biblioteca Centrală
Cluj-Napoca

Bucurii

de D. GALICEANU

Imi caut bucurii în orice clipă
Și le găsesc din plin, la orice pas.
Mă simt purtat pe lărga lor aripă
Și prins în orașa zborului mă las.

Măncintă primăvara primii muguri,
Și griul verii, fructul din livezi,
Buchetul toamnei din cleștar de struguri,
Și brazda adormită sub zăpezi.

Imi umplu inima, cu măreție,
Pădurile de sonde și de brazi,
Și calmul ce emană din cîmpie,
Și tot tumultul zilelor de azi.

Ascult sub vînturi ouietul sonor
Al cablului de înaltă tensiune,
De care, în galop scăpător,
Trec kilometrași, spre sate și cătune.

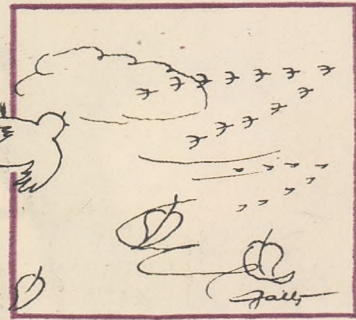
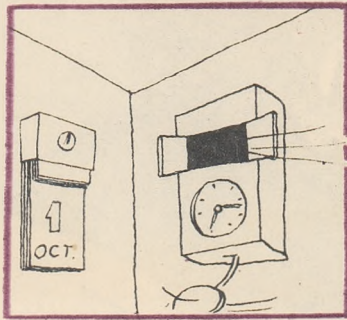
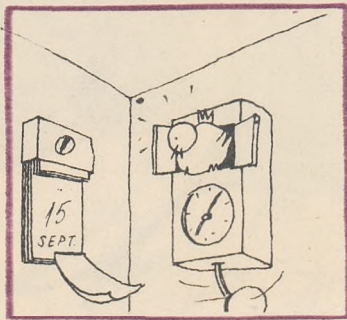
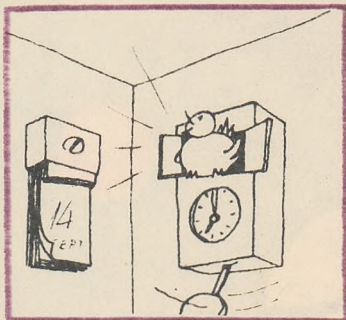
Mă bucură privirea zîmbitoare
A unui simplu om, necunoscut,
Fie că-i ținc, cît o lulea de mare,
Sau e'un minier bătrîn, teșind din șut.

Imi sînt prieteni oamenii pe străzi,
Zorînd să intre-n vasterile uzine,
Iar cînd aud cîntînd în marș brigăzi,
Mult timp ecoul stăruie în mine.

Cînd glasul lui Noiembrie-ntr-o zi
E tunet de ovații și urale,
Imi pare că din el pot desluși
Tot clocotul imenselor furnale.

Că noul beac vorbește-n acest glas,
Și îi ascult, pătruns de bucurie,
Uralele și cadențatul pas,
Sub foșnet de mătase purpurie.

T O A M N A . . .

Desen de Pall

VARVARA KARBOVSKAIA

v i a ț a, a ș a c

Titlul obligă. Dacă o revistă se intitulează „Life”, ceea ce, după cum se știe, înseamnă „viață”, ea trebuie să oglindească viața, în toate aspectele ei.

Dar ce se întîmplă dacă unul din aspectele vîleșii în acea țară unde apare „Life” - este segregarea negrilor?

- Ei și? segregarea rămîne segregare - probabil așa le-a spus colegilor săi unul din redactorii revistei „Life”. - În trecut fie zis, de ce adică n-am scris în paginile albe ale revistei noastre albe, și cite ceva despre cel cu pielea neagră? Bineînțeles, despre negrii mai înstăriți!

Așadar, cu ce să începem? Trebuie să luăm o familie de negri a cărei viață să nu fie nici prea bogată, nici prea săracă. Cel mai bine e să luăm o familie dintr-o localitate în care se află o masă compactă de negri. De pildă în statul Alabama, în localitatea Shade Grove, nouăzeci și cinci la sută din locuitori sînt negri.

Și corespondentul revistei „Life” a plecat în extremitatea de sud a Americii. Și a ajuns în districtul Chokto, situat în mijlocul unor imense păduri de pin.

Aci s-a pus pe lucru.

- Hello, mister Willy Cosey, sînt încintat să vă cunosc! - se adresa corespondentul, unui negru energic, cu înfățișarea blîndă, și soției sale Elly, aparînd pe neașteptate în căsuța lor.

O livadă mică, o grădiniță de zarzavat, un fierăstrău electric, un autocamion - toate acestea lăsa să se vadă că negrul Willy Cosey împreună cu familia sa nu o duce chiar atît de prost. El este fermier și muncitor forestier:

taie lemne în pădure pentru mister Mike Dempsey care fabrică pastă de lemn. Iscusitul afacerist Dempsey este mulțumit de muncitorul său forestier. Se pare că și muncitorul forestier este mulțumit de viața sa, deși fierăstrăul electric și autocamionul sînt luate pe credit, iar

pentru casă și mobilă trebuie să plătească toată viața...

Corespondentul se întreține cu mrs. Elly Cosey, soția fermierului, care e învățătoare.

Corespondentul vrea să cunoască adevărurile vieții?

Iată-le. Din numărul total de trezeci și trei de școli pentru negrii din district, numai două au cantine. Majoritatea copiilor n-au nici un fel de manuale...

- Dar ceea ce este mai important e că nu există dreptate! - spuse cu melancolie Elly Cosey. - Dreptate cînd e vorba să-ți găsești de lucru și în ce privește remunerarea muncii.

Și iată că toate acestea: căsuța și fierăstrăul electric, și negrul muncitor-forestier, și soția sa - învățătoarea care vorbea despre dreptate, și cei șase copii ai lor, - totul a fost descris în paginile revistei „Life” într-un articol intitulat: „Restricții, făcise și ascunse”.

Într-o dimineață, - exact după patru zile de la apariția revistei cu articolul - Willy Cosey a constatat că rezervorul autocamionului său de două tone, cu care transporta buștenii la mister Dempsey, este aproape gol. Willy l-a trimis pe fiul său după combustibil la depozitul de benzină al mrs. Rose Mac Phearson. Fiul se înapole fără benzină și fără autocamion. La depozit i s-a refuzat eliberarea benzinei,

iar mister Dempsey a dispus ca negrului să i se ia autocamionul.

Willy Cosey plecă în grabă la depozitul de benzină. Între el și funcționarul Pitt Mac Illwain avu loc următorul dialog:

- Willy, am primit dispoziție să nu-ți mai vînd benzină.

- De ce?

- Am primit ordin să nu-ți mai vînd benzină și atîta tot.

- Mister Pitt, eu cumpăr aci benzină de cincisprezece ani. Ce-i de făcut?

- Ai văzut revista „Life”?

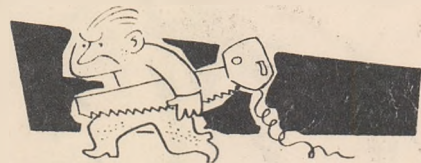
- Nu, Sir.

- În acest caz, este mai bine să citești revista „Life” și vei înțelege de ce nu pot să-ți vînd benzină.

Ne grăbim să facem o mențiune: amănuntele întîmplărilor care s-au desfășurat după publicarea de către revista „Life” a primului articol le reproducem dintr-un alt articol mult mai recent al aceleiași reviste, articol intitulat „Rezultatele segregăției”.

Ce se întîmplase în realitate? - Mrs. Mac Phearson tocmai atunci citise articolul în cauză și era sub impresia lui.

...Așa va să zică, pielea negre s-au plîns că li se restring drepturile? Să vedem ce-or să

mai cînte de acum înainte! Să-și schimbe mai întîi culoarea pielii! Nici unul din nepoții lui Mac Phearson nu se va mai duce la școală împreună cu un negru. Atîta timp cît mîsis Mac Phearson se află în viață nici o picătură din benzina ei nu se va prelinge în rezervorul mașinii vreunui negru!

- Atîta timp cît trăiesc, Willy nu va avea auto-

GREIERELE ȘI PRIVIGHETOAREA

Dedicată poetului G. S.

*Un greier mic, isteț nevoie mare.
Ducându-se la o privighetoare
Al cărei piers atît de laudat
Fusese de vreo trei ori premlat,
Ii zise cu sfială: - Bun găsit!
Venii la tine să te felicit;
Căci dintre zburătoare
Ești cîntăreața cea mai de valoare.
Și cum și eu în artă-s cunoscut
(Căci La Fontaine, celebru m-a făcut)
Ca între confraci, așa cum se cuvine,
Te rog să fii amabilă cu mine
Și să m'ajuzi să-mi însușesc odată
Experiența ta necontestată.
Privighetoarea binepoltoare
Răspunse blind: - Dacă a mea cîntare
Îți place, eu cu dragoste primesc
Să te inițiez și să te cresc.
Deci începu maestra să-l învețe
Cu multă rîznă și să-i dea povețe
Ca noăfăcelul ei să-și însușească,
Din măestria ei dumnezelască.
Dar într-o zi, gîndind că n-o să-i strice
Învățătura să t-o verifice
Ea l-a rugat să-i cînte nițelus
Iar el cîntă, ca orice... greierus,
Nereușind bine-nțeleș
Deci să fîrte dezacordat
Căzînd deci la examen cu succes
Drept care fu profund înveninat.
Plecînd se întîlni cu-un pitgog:
- Prietene, hai vino și la noi
Și dacă nu-i cu supărare
Înveșelește-ne cu o cîntare
Din repertoriu-acela minunat
Din care la maestră-ai învățat.
Răspunse greierușul: - Curios
Că-ți place piersul ei cel caraghios,
Nu ți se pare că exagerezi
Și că zicînd „maestră” o flatezi?
Eu unul drept să-ți spun am renunțat
Să cînt ca ea, că prea s-a demodat.*

*Mai sînt netalentați începători
Ce-aruncă pina pe privighetori.*

DE 40 DE ANI ACELAȘI CİNTEC

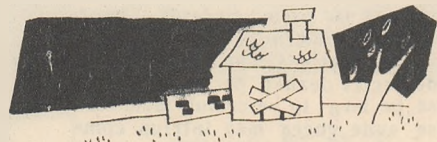
— Șefule, eu zic să publicăm articolul de acum 40 de ani... „Falimentul sovietelor.”

u m e s t e

camionul! - o susțin mister Dempsey. - Willy, mi-ai rămas dator și îți iau mașina înapoi. Și așa nu te mai poți achita pentru că nimeni n-o să-ți mai dea de lucru.

- Și mie imi datorează pentru fierăstrău, - declară John Mac Phearson, fiul doamnei Mac Phearson.

Și pentru lemnul de construcție folosit de el și pentru reparația autocamionului. Adică de ce n-am da-o afară din școală pe învățătoarea Elly Cosey? N-a fost ea aceea care a îndrăznit să vorbească despre dreptate pentru negri?

Chiar și mister John Allen, care de peste treizeci de ani este președintele consiliului pentru problemele culturalizării în district, chiar și acest luminat om a declarat corespondentului revistei „Life”:

- Negrii noștri din sud se deosebesc de ai voștri din nord. Noi avem grijă de ei, căutăm să aibă de lucru și mîncare suficientă. Ei nici n-ar ști ce să facă cu egalitatea în drepturi chiar dacă ar obține-o!

Luminatul mister Allen socoate că negrii pot să muncească și să mînce și că aceasta le este de ajuns.

Și într-adevăr atunci albi din districtul Chokto i-au hărăzit negrului Willy Cosey o nouă soartă. Să plece din district împreună cu soția, cu cei șase copii și cu părinții lui. Și să lase mobilierul în casă căci altfel ar putea nimeri în închisoare.

- Noi, cetățenii albi, n-am mai pomenit ca vreunul din negrii noștri să nimerescă în paginile unei reviste, spuse cu indignare unul din membrii consiliului pentru problemele culturalizării.

Și astfel, au rămas în urmă o căsuță, o grădiniță de zarzavat, o livadă, rodul unor mîini negre și harnice și o școală dărăpănată. Iar înainte îl așteaptă un drum jalnic pe care trebuie să-l parcurgă o întreagă familie...

În ceea ce privește revista „Life”, ea s-a pomenit într-o situație delicată, fapt pe care l-a recunoscut în mod sincer în cel de al doilea articol: „Nu ne-am așteptat la o asemenea desfășurare a lucrurilor...”

Nimeni nu s-a așteptat, Willy Cosey de asemenea nu s-a așteptat să rămînă fără adăpost și în mizerie. Chiar și fabricantul pastei de lemn, mister Dempsey, s-a înșelat în așteptările lui.

- Eram convins - spuse corespondentul că se va produce un act de constrîngere împotriva acestei familii negre.

Cu alte cuvinte: lată cit de nobili și mărinimoși sîntem noi, locuitorii albi ai districtului Chokto, sîntem atît de generoși încît nici n-am lîșat această familie.

Ultimul cuvînt a rămas însă să-l spună aceași revistă „Life” căreia i-a fost oarecum penibil să se pomenească într-o situație stupidă. Ea a vrut să descrie viața unui negru ce prospera sub ocrotirea legilor americane, iar în spatele acestor legi s-au descoperit niște lucruri scandaloase. Dar și revista „Life” este nobilă și

generoasă. Și de aceea, revenînd încă o dată la Willy Cosey, redacția revistei a declarat în mod solemn că ea l-a ajutat să se mute într-un alt district. Pentru ca să știe toată lumea cum a venit revista „Life” în ajutorul unui negru căzut în nenorocire.

Moscova

Trad. de A. NISTOR

Desen de C. Cazacu

— Salut, colega!
— ?!
— Știi... și eu lucrez cu apa:
sînt vînburș!

Din caricatura românească apărută în timpul REVOLUTIEI

REVOLUȚIA RUSĂ

...Și eu care mă credeam inviolabil și nemuritor!

(Din ziarul „Socialismul“)

REVOLUȚIA RUSĂ

Sfârșitul fatal al tuturor tiranilor

(Din ziarul „Socialismul“)

Referatul

Nici nu vă inchipuți! Cit de rău îmi pare că prezentele rînduri trebuie să le scriu și nu să vi le citesc personal. Ar putea să vă pară rău și dumneavoastră, pentru că citiți, ele ar suna cu totul altfel. Eu, cînd citesc, nu vorbesc. Eu declam.

Veți spune, poate, că mă laud. Ei bine, am dovezi concrete. Dacă m-aș lauda, adică dacă n-aș fi într-adevăr un bun orator, nu mi s-ar fi încredințat tocmai mie sarcina să vorbesc la ședința festivă în cinstea zilei de 7 Noiembrie.

Am adunat cu grijă toate materialele. Am cercetat cărți și documente. Trebuie să le dovedesc că sînt nu numai un bun vorbitor. Trebuie să arăt că știu să fac un referat, că știu cum să folosesc materialele și documentele.

Abia apuc să duc treaba la bun sfîrșit, că mă cheamă șeful:

- Fă-ți repede o delegație. Miine pleci pe teren.

- Imposibil - zic - Miine citesc referatul la ședința festivă.

- Nu e nimica. O să-l citească altcineva.

Și a spus-o cu un ton de parcă oricine ar putea să citească un referat la o asemenea ședință festivă, de parcă ar fi o nimica toată să găsești pe cineva care să știe să vorbească așa cum vorbesc eu, elegant și documentat.

Dar șeful e neînduplecat:

- Trebuie să pleci. Grăbește-te, să nu pierzi trenul.

Dacă zice șeful să mă grăbesc, mă grăbesc. Ba chiar prea tare: ajung la gară cu un ceas mai devreme. Noroc că e cald în sala de așteptare. Scot referatul din servietă și-l frunzăresc. Ehei, cine știe cînd o să mai am eu ocazia să vorbesc în public! Dacă nu plecăm, în acest moment aș fi urcat la tribună, aș fi așteptat un minut să se facă liniște și aș fi tușit de două ori, scurt. Toți oratorii, înainte de a vorbi, tușesc de două ori scurt.

Tușesc instinctiv. Nimeni din sala de așteptare nu bagă de seamă în tusea mea vina de orator. Să știți că în tuse oratorii nu se deosebesc de toți ceilalți! De altfel, aici mai tușesc și alții. Din cauza fumului. În sala de așteptare sînt foarte mulți fumători. Pînă și cei doi ceferiști care așază o lozincă pe perețele de zăvli, fumează. Mă uit la literele și cifrele aurii, lipite pe postavul mare, roșu: Un „7 Noiembrie” urlaș, sub care se vede o enumerare de ani: „1917-1957”.

- Ehei, patruzeci de ani! - face o bătrînică și dă să scoată o fotografe soloasă.

- Acum patruzeci de ani eram caporal! - zice un moș, răsucindu-și mustața rară - Mi-aduc ca acum amînte de dimineața în care venise Ivan la mine și...

- Care Ivan?

- Un militar rus. Tot caporal, ca și mine. Erau pe atunci și unități rusești cu noi, în Moldova. Și, cum spuneam, vine Ivan la mine și mi zice: „Gata. A căzut Palatul de Iarnă!” Pe atunci, eu nu pricepeam mai nimic din toate astea. Zic: „Cum, s-a dărîmat?” „Nu - zice el scurt. S-a ocupat. E revoluție mare la noi. Știi care e prima vorbă a revoluției? Pace!” Nouă, ne-a mers la inimă vorba asta a revoluției. Așa zdrențuși cum eram, cuvîntul ăsta părea de aur. Am început să spunem și noi vorba asta, pace.

- Și?

- A aflat colonelul și ne-a trimis în prima linie.

N-a terminat bine moșul și a început să vorbească bătrîna. Pe urmă alții. Fiecare avea cite o amîntire despre zilele acelea. Se inscriau pe rînd la cuvînt. Ca la ședință. N-am putut răbda: am luat și eu cuvîntul. Le-am vorbit din referat. Toți m-au ascultat cu atenție. S-au minunat ce bine sînt documentat, că doar sînt prea tînăr ca să-mi aduc amînte. Nu le-am spus secretul cu referatul pregătît dinainte. Le-a plăcut cum am vorbit. Și - de ce să mă ascund după deget? - mi-a plăcut și mie.

Era cit paci să pierd trenul. Și, dacă mă încapătînam să vorbesc despre toate cite scrisesem în referat, sigur că-l pierdeam.

În compartimentul meu s-au nimerit să fie niște studenți. Tineri. Pe vremea Revoluției, nici nu se născuseră. N-au amîntiri atît de vechi. Discută de școală, de examene. Recapitulează materia. Ce materie? Istoria mișcării muncitorești. Mă dumiresc numai de cît; dezbate perioada guvernului provizoriu. Perioada asta e descrisă pe larg în referatul meu. Iau cuvîntul. Nici nu vă inchipuți ce bine se aude vocea mea într-un compartiment de cale ferată. Parcă e un amfiteatru minuscul. Studenții mă ascultă. Unii își iau notițe. Apoi, mă întrebă:

- Sînteți profesor?

- Nu. Sînt contabil.

Și citesc mai departe. După ce termin, ei mai au de pus unele întrebări. Le răspund pe cit știu. Îmi place mult să vorbesc studenților.

La Ploești, studenții mei coboară. Compartimentul se umple cu muncitori petroliști. Vorbesc despre ședința festivă care va avea loc miine la ei, în întreprindere. Mă împrietenesc repede cu dinșii. Ei îmi povestesc de ale lor, eu le spun povestea cu referatul pe care crezusem că n-am să mai am ocazia să-l spun în fața unui auditoriu, le povestesc grija cu care l-am făcut. Ei mă înțeleg, pentru că au și dinșii un coleg care o să vorbească la ședința festivă. Îi dau bucurios referatul meu; poate culege din el ceva date. Ne despărțim prieten.

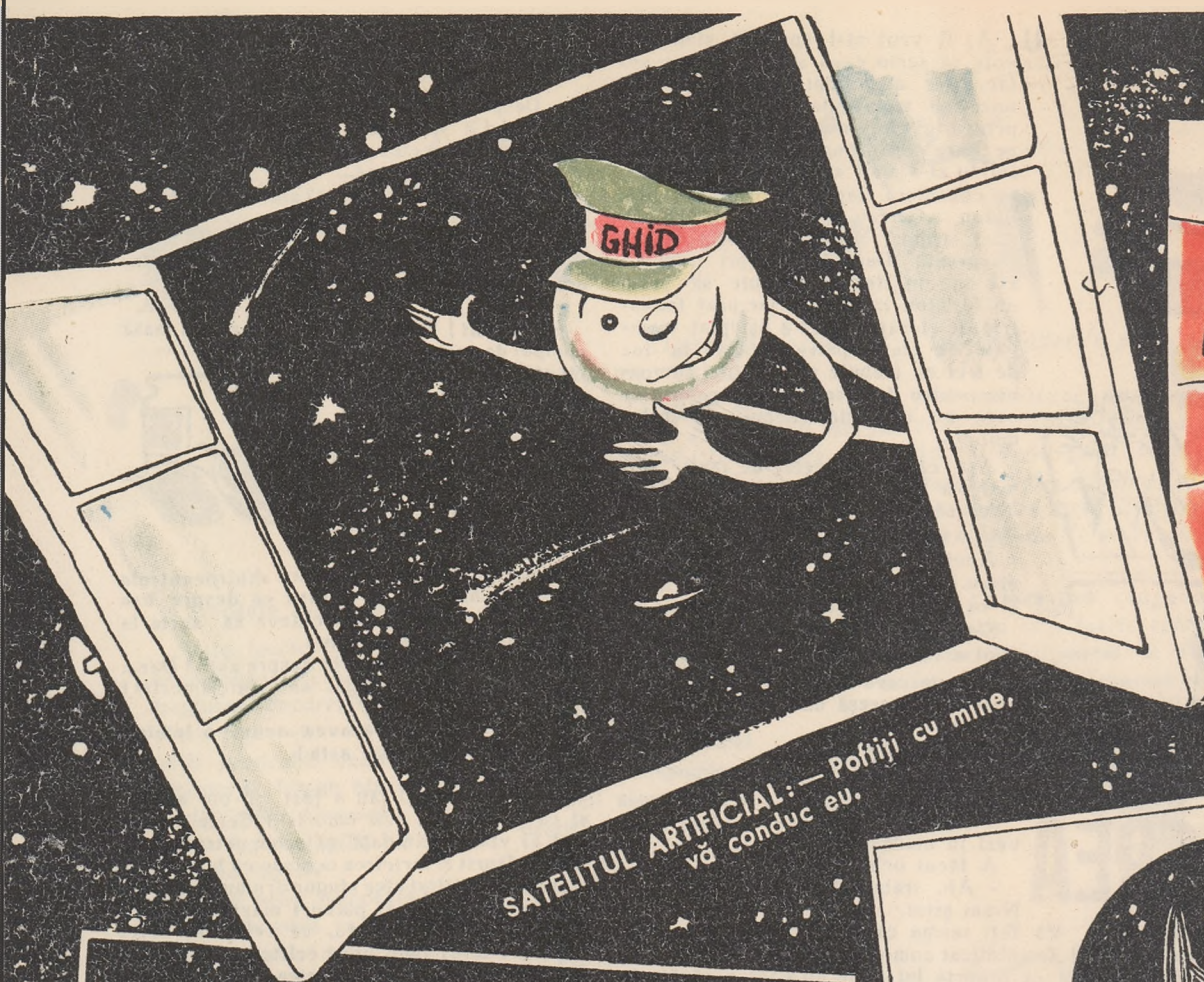
Cînd m-am întors, a doua zi, la întreprindere, m-au chemat direct la tribună. Se aminase ședința cu o zi. Eram disperat; referatul, nu mai am referatul!

- Nu e nimica. Vorbește fără referat!

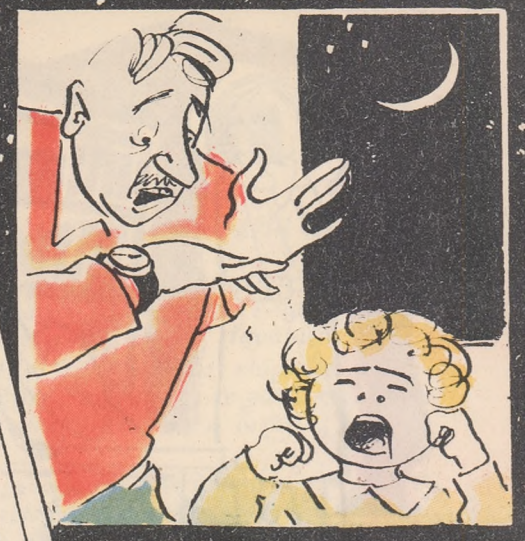
Am vorbit din cite mi-am adus amînte. Adică și din referat, și din cele auzite de la moșul din gară, și de la ceilalți, și de la muncitorii petroliști. Cînd am terminat, m-au aplaudat cinci minute în șir. Toți au recunoscut că am ținut un referat foarte bine documentat.

Secretul e însă că am știut să vorbesc și acum am experiență. Sînt un orator grozav, nu vă spuneam eu?

VICTOR PIȚIGOI

SATELITUL ARTIFICIAL: — Poftiți cu mine, vă conduc eu.

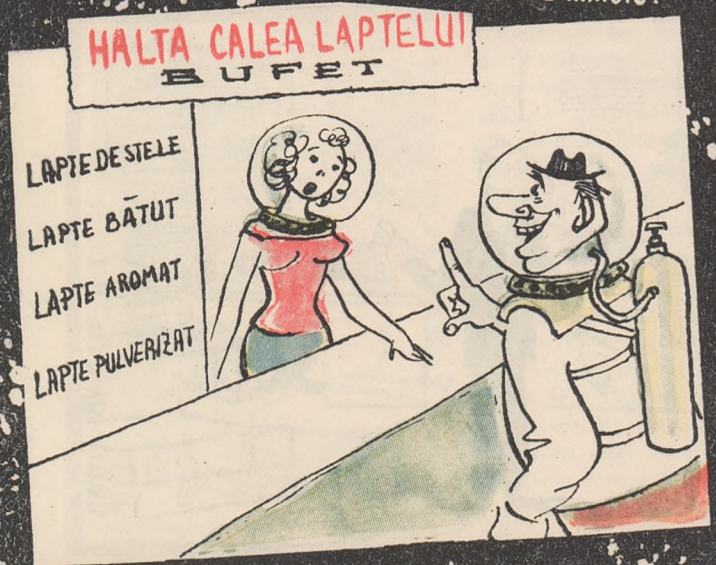
— Vreau în lună!
— Imposibil, ultima rachetă a plecat acum o jumătate de oră!

— Pekinul? Eu trebuia să cobor la Moscova!
— Ați întârziat. Moscova a fost acum 2 minute!

— N-aveți un bilet în plus?

— Un sprit, vă rog!

SF. PETRU: — Mata ești mort, sau turist?!

„Aș fi vrut să-i spun că simt nevoia să scriu ceva și nu știu cum s-o fac. Dar am tăcut. Pentru că cunosc eu tematicile ei. Problemele ei pentru foileton încep de la necazurile pe care le întâmpină în piață. Dacă într-o zi a găsit ardei grași mai slabi, ea consideră faptul demn de un foileton: „Ce fac grădinarii ăștia? Țăstiaș ardei? Scrie! Ardeii grași să fie grași!” Dacă la ciorapii nailon i s-a dus un fir, eu trebuie să scriu un foileton în care să fac praf industria de ciorapi. Dacă a așteptat tramvaiul în stație patru minute în loc de trei eu trebuie să încep o campanie pentru demascarea manipulanților care nu respectă timpul oamenilor muncii.

„Așa că am încetat de mult să-i mai cer părerea. Dar ea nu mă lasă. Vrea să știe de ce simt îngândurat. De ce nu vorbesc. De ce nu măninc.

Apoi i-am explicat. Vreau să fiu și eu prezent la 7 Noiembrie. Să scriu și eu despre asta.

Soția mea s-a gândit două secunde, apoi a rostit:

- Scrie ceva despre faptul că fetița noastră are creșă unde e îngrijită mai bine ca acasă!
- Da, ei și?
- Cum ei și? Ce, e puțin?
- Am izbucnit!
- Nu e puțin, femele, dar unde vezi tu umor în asta?
- A făcut ochii mari.
- Ah, trebuie să scrii cu umor? N-am știut.

Vă dați seama că altul în locul meu s-ar fi demobilizat complet când și-ar fi dat seama că propria lui soție, cu care e căsătorit de 10 ani, încă n-a aflat că el scrie cu umor. Totuși, eu simt tare. Am rezistat.

- Scrie altceva, spuse ea, peste câteva minute.
- Ce?
- De exemplu, că înainte im- portam pină și aspirine, iar azi, datorită acestui 7 Noiembrie, avem fabrică de penicilină!

Am închis ochii hotărît să-mi stăpinesc nervii. Apoi am rostit calm:

- Ai putea tu să-mi spui care e legătura între satiră și antibiotice?
- Este! Izbucni ea. Că dacă atunci când ai avut infecția aceea grozavă nu te tratam cu antibiotice, astăzi nu mai aveai nici tu legătură cu satira și nici satira legătură cu tine! Și anul acesta aș fi serbat fără tine 7 Noiembrie!
- Eu cînd am nervi ciocănesc cu degetele în masă. De data aceasta am ciocănit cu pumnii și am cerut tăcere.
- A fost tăcere câteva minute, apoi ea

s-a hotărît din nou să-mi dea o mină de ajutor.

- Știi ceva? Scrie despre mine!
- Despre tine?
- Da! Că simt egală cu tine! Că votez, că astăzi am aceleași drepturi ca și tine, că simt independentă, că...
- Cum ești independentă? am întrerupt-o eu.
- Păi ce, nu simt?
- Ulf! Că ești măritată?
- Și ce? Dacă simt măritată, nu simt independentă? Ce? Simt la ordinele tale?
- Nu ești?
- Nu simt! Uite astăzi tu ai vrut la masă compot de prune! Și n-am făcut!

- N-ai făcut!

Am ridicat tonul:

- De ce n-ai făcut?
- Fiindcă n-am găsit prune!
- Am izbucnit amindoi în ris și am îmbrățișat-o. Apoi ea a rostit:
- Am găsit! Scrie despre hidrocentrala de la Bicaz! Scrie, pentru că despre așa ceva nici nu putea vîsa cineva să scrie la noi în orînduirile trecute!
- Și cit aș fi vrut să scriu despre asta! Dar...
- Dar pricepe, dragă, eu simt umorist! Înțelegi? U-mo-rist!
- Atunci, și parcă avea acum o lumină în ochi, scrie despre asta!
- Despre ce?

- Scrie că tatăl tău a fost un om amărît și că tu astăzi... ești umorist! Scrie că astăzi ai viitorul în față, că acum patruzeci de ani s-a fărîșit și fărîșirea ta, scrie că iubești, că muncești, că ți-ai ales singur drumul, că-ți iubești nevasta, că ai planuri mari pentru tine și pentru copilul tău, că cele mai mari necazuri le ai cînd unii critică nu-ți place o schiță de-a ta, scrie că astea sînt bucuriile și necazurile tale și ai spus tot! E adevărat, nu-ți umor, nu-ți satiră, dar e... frumos.

Am îmbrățișat-o.

- O să scriu despre asta! Îți mulțumesc!

Apoi, înainte de a mă așeza la birou, am spus:

- Iar în ce privește criticul ăla, căruța nu i-a plăcut schița mea, nici nu-mi pasă! Auzi! Dacă el n-o fi ris, înseamnă că schița mea nu-i bună! Spune, să-mi pese de el?

Ea zîmbi:

- Să-ți pese, dragul meu, pentru că... să-ți spun drept... nici eu n-am ris.
- Mi-a venit tot singele în obraz. Simțeam nevoia să mă răzbun pe ea. Și atunci am strigat:
- Nu mă interesează! Mie să-mi faci azi compot de prune! Asta-i!
- Și am început să scriu.

(Adaptare după schița de același autor, apărută în „Krokodil”)

O SITUAȚIE GREA

Mai întotdeauna în preajma unei sărbători cum este, de pildă, ziua de 7 Noiembrie, eu încep să mă întreb de ce mi-am ales această îngrată profesie de umorist. Ca orice cetățean, simt și eu nevoia să-mi exprim bucuria în această zi și atunci privesc cu jînd la poetul care o cîntă în versuri minunate, la dramaturgul care, inspirat de această zi istorică, povestește despre oamenii care au înfăptuit-o, la compozitorul care îi înalță un imn, în sfîrșit la toți. Dar eu? Eu simt umorist. Eu n-am loc aici? Eu sînt numai cu bancurile, cu glumele? Dar vreau să fiu și eu prezent astăzi! Și să mă lăsați în pace cu umorul pozitiv. Umorul dacă e bun, fie el și pe probleme negative, e pozitiv! Și cu asta am rezolvat problema umorului pozitiv! Cine nu-i de părerea mea să fie sănătos. Și cine-i de părerea mea, iar să fie sănătos. În concluzie, e necesar să fim toți sănătoși ca să avem putere să ducem la capăt controversa.

Dar acum mă frîmint. Am venit acasă și m-a văzut soția îngândurat.

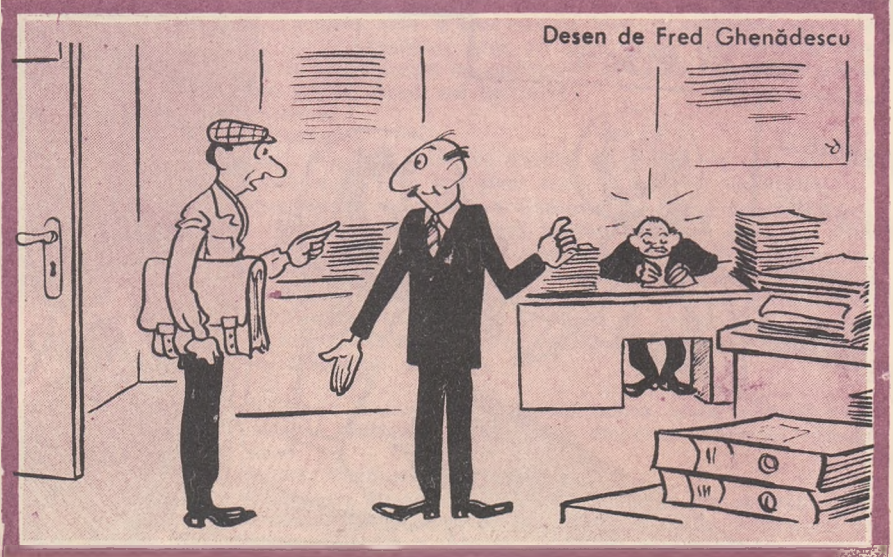
- Ce-i cu tine? m-a întrebat ea.
- Nimic, dragă, nimic!
- Ea a insistat.
- De ce nu-mi spui?

Se mai găsesc codași la însămîntări.

Desen de Al. Clenciu

- Bine, mă vere, vine iarna, s-ășterne vremeiala și tu nu iei nici o măsură!?
- Cum să nu! Mi-am dat cojocul la reparat!

Desen de Fred Ghenădescu

- Un funcționar e în concediu, al doilea e dus la „centrală”, al treilea suferă de măsele...
- Și ăsta?
- Pe ăsta îl țin aici ca să ne facă rapoartele de activitate.

Pregătiri pentru iarnă

Oamenii gospodari și întreprinderile prevăzătoare s-au pregătit din vreme pentru iarnă.

Bunii gospodari au pus murături, au făcut conserve și și-au controlat hainele groase să nu fie vreuna ruptă. Gospodarii care încă nu s-au pregătit, mai au timp. Cei care nu știu să facă conserve, trebuie învățați.

În vederea iernii, întreprinderile chibzuite și-au reparat clădirile, mobilierul și... greșelile. Unele nu și le repară singure; așteaptă... re-pară mălăiașă. Dăm mai jos două exemple de felurite pregătiri pentru iarnă.

7 cotețe la 4 persoane

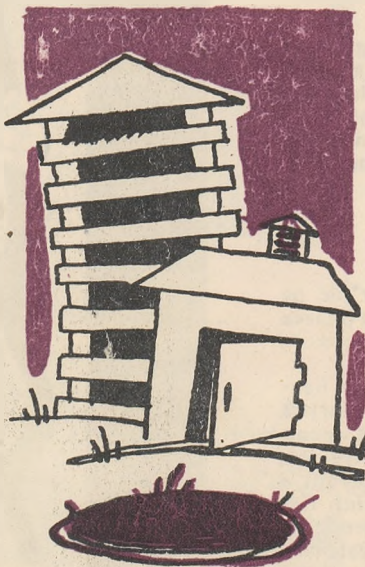
Niște foarte buni gospodari s-au dovedit, la S. M. T. Videle (regiunea București), următorii patru tovarăși, care s-au pregătit admirabil pentru iarnă: directorul Neagu Marin, inginerii Vintilă Gheorghe, Șerbănescu Aurel și șeful de atelier Popescu Bucur.

Acești patru gospodari au pus mină de la mină, ca să poată lua cu mai multe mîini materiale de construcție din averea S. M. T. ului. Cu aceste materiale și-a construit fiecare, la domiciliul său, cea avută nevoie.

Astfel, cei patru și-au construit, în total, 9 (nouă) dependințe, adică: un șopron, una magazie și 7 (șapte) cotețe pentru păsări.

Acum, păsările dinșilor sînt foarte mîndre că locuiesc în cotețe tip S. M. T. și, de mulțumire, rid toată ziua. Rid de mulțumire și de admirație față de onestitatea celor patru gospodari. Rid și găinile, rid și găștele rid și... curcile.

Cotețele pline cu giște alcătuiesc o adevărată gîscărie, cele

cu curci o adevărată curcărie, iar cele cu găini o adevărată găinărie.

Totuși, cei patru fericiți proprietari ai celor 9 frumoase de-

pendințe sînt niște oameni foarte modești: dacă le este lăudată costisitoarea zestre gospodărească pe care și-au agonisit-o, sau dacă le este evaluată spre eventuală tragere la răspundere, - dinșii spun cu modestie că le-au făcut-o meseriașii subalterni de la S. M. T., - cînd e limpede că... și-au făcut-o singuri, cu mîna lor.

Porumb, porcul și cal

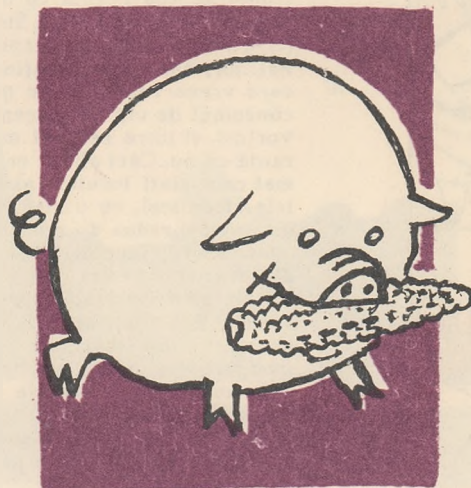
Solide pregătiri pentru iarnă a avut grijă să facă tovarășul inginer agronom Gheorghiu Alexandru, cînd timp a fost director la G. A. S. Ceptura (raionul Cricov, regiunea Ploiești) iar mai apoi director la G. A. S. Tigmandru (raionul Sighișoara).

Întîi s'a gîndit că, la iarnă, va avea nevoie de porumb. Deci a luat din averea gospodăriei de stat, ce cu onoare conducea, o mare suprafață de teren pe care a cultivat-o cu porumb, recoltînd păpușoi atît cît să-i ajungă pe toată iarna, ba să-i mai și rămînă ca să mai și vindă. (Cînd îl întreba cineva cum și ce fel, în legătură cu păpușoi, nu răspundea nimic: făcea pe mortul în păpușoi).

Pe urmă s'a gîndit că iarnă fără porc nu se poate. Drept care a început să-și crească în gospodărie un porc, pe cheltuiala statului. O strînsă dragoste s'a legat imediat între agronom și porc. El (agronomul) făcea tot posibilul ca porcul să crească rapid, să se îngrașe și să se-nmulțească. El (porcul) era încîntat de felul cum era îngrijit, drept care a făcut recunoșcător (...recunoșcătoare, că era scroafă) numeroase serii de porci.

Și pe porci, agronomul îi vindea.

Or, constatînd agronomul nostru că e foarte rentabil comerțul cu porci de stat a început să mai crească în

roase serii de porci, fiindcă și el (porcul acesta) era tot scroafă.

Și fiindcă porumb și porci a-vea, s'a gîndit inginerul agronom că îl mai trebuia ceva ca să fie...călare pe situație. Deci și-a cumpărat și un... cal. L-a cumpărat teftin: de la gospodăria unde era director. L-a cumpărat pe numele... socrului său.

Calul l-a cumpărat pe numele socrului, dar în judecată - ceva mai tirziu - inginerul agronom a fost trimis... pe numele său.

Alexandru al nostru, ținînd să se aprovizioneze cu de toate pentru iarnă, a făcut bine, deoarece în timpul iernii... proviziile agonisite astfel se păstrează excelent, ca și proprietarii lor: la răcoare.

După corespondențe de la cititori din Videle, (regiunea București) și Tigmandru (raionul Sighișoara)

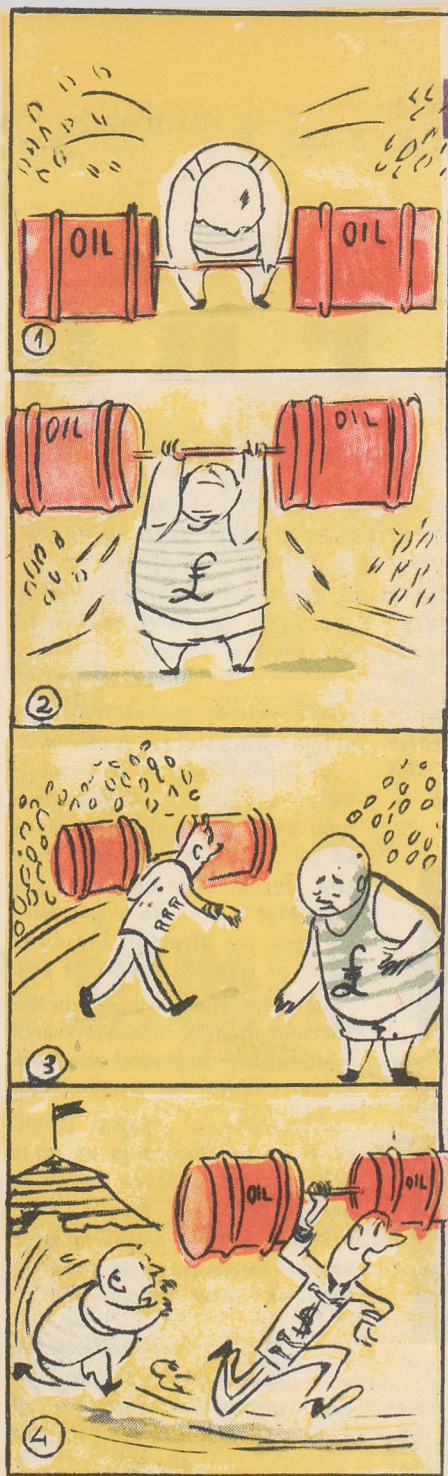
gospodărie, pe cheltuiala statului, și un al doilea porc, obținînd el (agronomul) alte nume-

Desen de L. Darian

- Ai avut noroc că sînt în concediu, că de fapt sînt sofer de autocamion!

NU E VINA... VINULUI!

FĂRĂ CUVINTE

Desen de Nell Cobar

In lumina faptelor

Ah, piața comună!...

Politia din Rovaniemi, mic oraș finlandez situat exact pe cercul polar, a pus capăt recent - după cum ne informează „Liberation” - activității... lucrative a două tinere franțuzoaice care întemeiaseră prin partea locului o casă de toleranță ambulată.

Sosite cu vreo lună înainte de încetarea silită a activității lor, cele două negustorițe cutreierau țara de la un capăt la altul, instalându-și cortul în fiecare noapte în mijlocul naturii. Autoritățile au trecut însă la cercetări. Cele două june călătoare au prezentat niște „permise”, în toată regula, prin care se vedeau a fi autorizate să-și exercite profesiunea. Politia din Rovaniemi a hotărât însă expulzarea lor pentru motivul plin de candoare și politețe că „licențele” erau emise în Franța și că, deci, nu erau „valabile” în Finlanda!

Lucru care va fi făcut probabil pe cele două exportatoare să cugete cu melancolie la binefacerile „pie-

țel comune” și la neprevăzutul ghinion că Finlanda nu face parte din N.A.T.O., din Euratom, sau măcar din Benelux!...

O sărbătoare și nimic altceva

Comandantul garnizoanei britanice din Luneburg (Germania occidentală) a trebuit să prezinte, de curind, explicații și scuze primarului din localitate, în urma unor întâmplări care alarmaseră întreg orașul.

S-a putut afla astfel că toată zarva din ajun, împușcăturile și urletele care înspăimântaseră populația, n-aveau în sine nimic osâtil sau primejdios: soldații majestății sale britanice făcuseră o mică petrecere pioasă cu ocazia sărbătorii Sfântului David!...

E de presupus că primarul din Luneburg, împreună cu pașnica populație de sub oblăduirea sa (și, până una-alta, și a soldaților britanici!) a răsuflat ușurat: din fericire, Sfântul David e numai o dată pe an!

Cit privește cele 80 de geamuri sparte în oraș cu prilejul nevinovatei petreceri, ele se pot înlocui cu ușurință; mai greu a fost (și aminteste primarul) cu prilejul altui sfânt, cînd, pe lângă geamuri, s-au spart și niște capete.

Tractorul

În ziarul „Valley Bomber” de pe lângă baza aeriană din Castle (Marea Britanie), se putea citi, nu de mult, următorul anunț:

„Celbatar, dispunînd de 16 hectare pămînt excelent, ar dori să facă cunoștință cu doamnă (domnișoară), posesoarea unui tractor, în vederea căsătoriei. Binevoitii a trimite fotografia tractorului: Căsuța poștală 325476. Atwater.”

Pînă la ora cînd scriem aceste rânduri, nu se știe dacă celbatarul din Castle și-a găsit viitoarea pereche și dacă i-a convenit marca, numărul de cilindri, cît și consumul la suta de kilometri...

G. D.

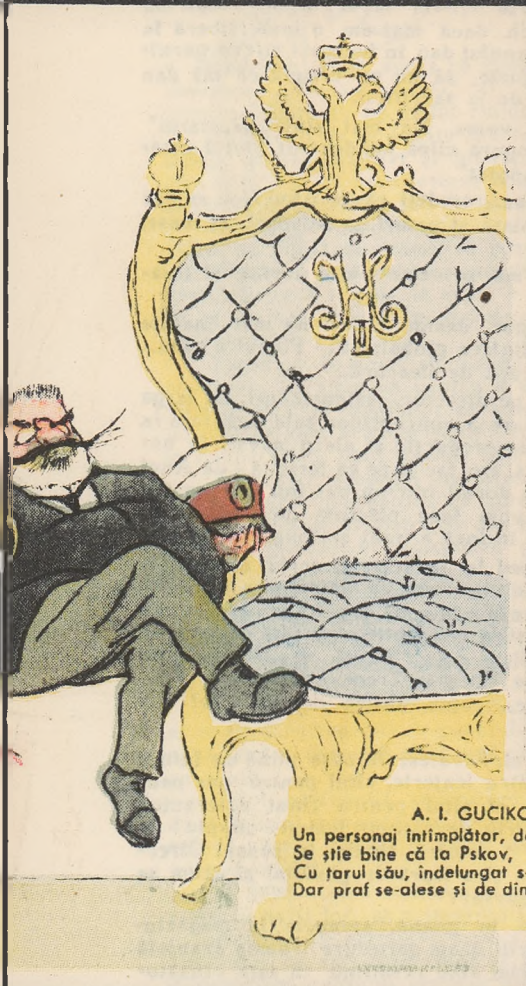
D I „d t

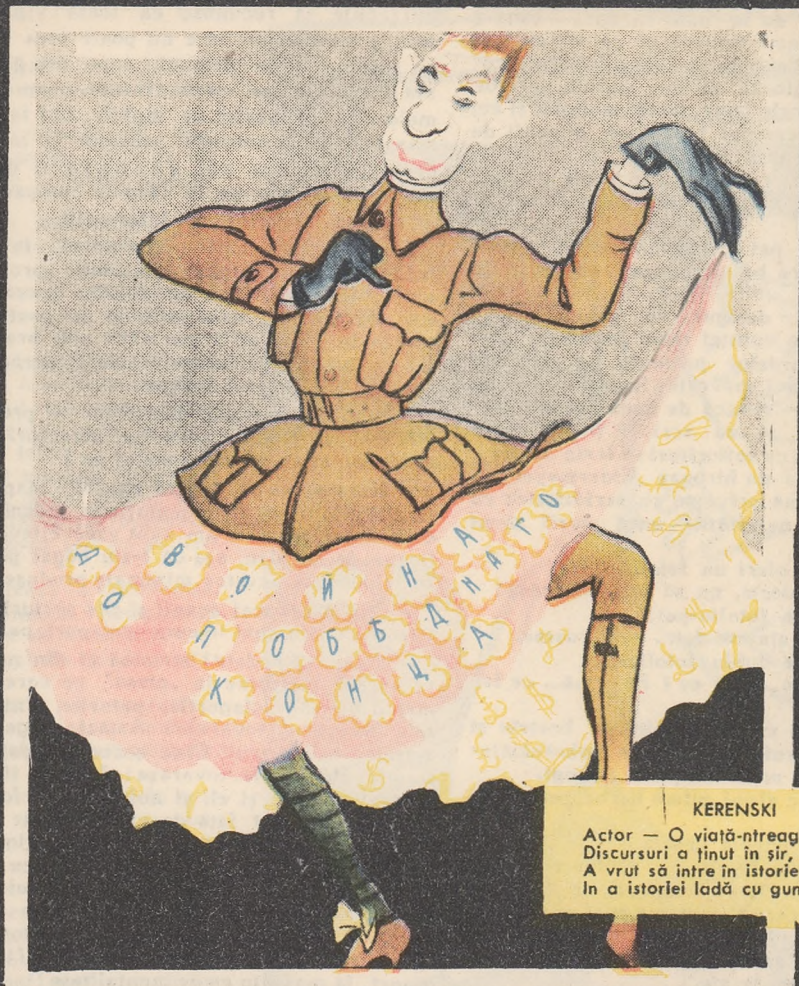
D E

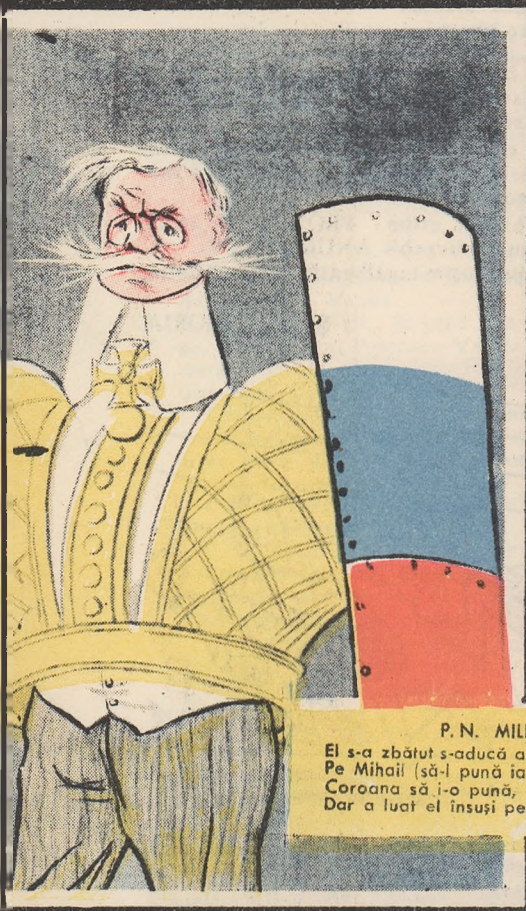
„șmănii revoluției“

A. I. GUCIKOV
Un personaj întâmplător, dar înrăit,
Se știe bine că la Pskov, el, plin de sirg,
Cu țarul său, îndelungat s-a tîrguit
Dar praf se-alese și de dinșii... și din tîrg!

KERENSKI
Actor — O viață-ntreagă a jucat
Discursuri a ținut în șir, puhoi.
A vrut să intre în istorie. Și-a intrat
În a istoriei ladă cu gunoi!

P. N. MILIUKOV
El s-a zbătut s-aducă alt satrap!
Pe Mihail (să-l pună iar în leafă)
Coroana să i-o pună, vru, pe cap.
Dar a luat el însuși peste ceafă!

KORNILOV
A Wall-Street-ului coadă de topor,
Englezii-n el speranțele și-au pus,
Cartierul general, el l-a condus
Și-n fruntea lui... a luat-o la picior!

f o t o l i u l

Mărturisesc de la bun început: vina e a mea, că m-am însurat și că m-am luat după *dînsa*. Pentru că *dînsa* e o fire grozav de pretențioasă, și cum merele putrede le strică și pe cele bune, m-am molipsit și eu, dar într-un asemenea hal, că am devenit de o îndrăzneală nepermisă.

Inchipuți-vă, ce sînt eu în stare să fac! Întru la un magazin de specialitate și spun:

- Vreau un pat... vreau o masă... vreau un dulap pentru haine... vreau un dulap de bucătărie...

Recunoașteți, desigur, în aceste câteva manifestări ale voinței mele influența dăunătoare a absurdelor pretenții pe care nu mai mintea unei neveste le poate scorni.

Pat! Dulap - și încă de două feluri! Masă! De ce nu și un scrin - poate chiar „Chippendale”, cu înflorituri în lemn masiv - sau poate chiar un birouș „Bidermayer”.

Vinzătorul mă privește cu seriozitatea cu care acceptă naivitățile unui copil și-mi spune:

- Vă putem oferi un fotoliu!
- Vreau să dorm, nu să șed, tovarășe!
- Vă dăm un fotoliu-pat!
- Vezi că... sîntem doi... - și roșesc.
- Vă dăm un dublu fotoliu-pat.
- Hm... mmm... știu eu? Pe urmă... ce fac de dulap?

- Vă servim cu un fotoliu pe brațele și pe spătarul cărui puteți pune îmbrăcămintea și lenjeria unei companii întregi.

Inghit în sec și-mi plimb limba peste buzele uscate:

- Dar unde punem vesela?
- Avem niște fotolii cu picioare înalte sub care încap câteva teacuri de farfurii. Avantajul pe care îl prezintă e că vasele nu se văd dacă rămîn nespălate, pentru că musafirii n-au să se aplece pînă la dușul meu, să se uite la ele.

- Și cu masa? Exclam. De unde iau masa?
Vinzătorul mă privește cu gura căscată, își frecă ușor fruntea, apoi bligule, pe un ton autocritic:

- Aveți dreptate... la asta, se vede, nu s-a gândit fabrica. Stați să-mi fac o însemnare: la prima consfătuire propun un fotoliu-masă!

Conștient că l-am pus pe bietul om într-o situație delicată de care nu e pe de-a-ntregul vinovat, întreb ceva mai blind:

- Spune-mi, te rog, tovarășe, fabricile care vă aprovizionează nu produc decît fotolii?

- A, nu - protestează el - luna trecută ne-au trimis și vreo câteva sute de scaune și... era să uit: ne-au trimis și patruzeci de șezlonguri. Splendidă marfă, din care n-ar fi rămas nici o bucată de nu se grăbea toamna!

Trebuie să recunosc că toată vina e a mea, a nevestei-mi care nu poate toca varză pe șezlong și a toamnei, care s-a grăbit. Mă interesează așa, ca în treacăt, despre numele citorva fabricii de mobile, imi iau rămas bun de la amabilul vinzător și mă îndrept către cea mai apropiată dintre ele, de astă dată nu în chip de cumpărător, ci de gazetar setos de informații.

Mă primește chiar directorul, instalat într-un uriaș fotoliu (producție proprie), sînt pofțit și eu într-un fotoliu (ceva mai mic, dar despre care aflu că se poate demonta în piese mici, portabile sub braț, un fel de pat al slăbănogului din Capernaum), în sfîrșit, interviul începe:

- Sînt un pasionat admirator al producției dv. de fotolii, tovarășe director. Citeați fabricat în cursul acestui an?

- N-aș putea da o cifră exactă - răspunde el, măgulit, n-am documentația la îndemînă... dar vă pot spune că am avut vreo câteva milioane de lei plan, așa că l-am băgat pe toți în fabricarea acestor minunate produse.

- Dar parcă mai aveți și alte sorturi prevăzute pentru anul în curs: dulapuri, paturi...

- Piese demodate! strimbă el din nas, și se așează mai bine în „piesa” pe care tocmai o ocupă. Dulapurile, paturile, sînt mobile învechite, tovarășe! Astăzi, exigențele maselor au crescut! Cine ședea altădată în fotoliu? Burghezia, tovarășe! A venit timpul să șezi și d-ta, și el, și noi toți în fotoliu și, ca un protest față de vremurile de altădată, am băgat toți banii în acest sortiment!

- și aplecîndu-se brusc spre mine, cu glas oarecum scăzut: Apoi nu uita că mi s-au specializat oamenii în direcția aceasta și că nu-i bine să-i zăpăcești de colo-colo, așa, aiurea: fă fotoliu, fă dulap, fă studiou, fă mai știu eu ce mentalitate!

- Înțeleg! Dar ce ne facem cu consumatorii, care s-au specializat să doarmă numai în... mentalități?

Preocupentul meu se încrunță, se îndreaptă, devine solemn și spune, marcînd silabele cu buricele degetelor pe genunchi:

- Eu nu cred că e bine să ne luăm după ce poartă flecare, tovarășe! Miine, po-miine, o să-mi pretindă nu știu care cetățean înapoiat să fabric pupitre, culere, etajere, măsuțe pliante sau scaune bebé. Să las fotoliile mele pentru astfel de mărunțisuri nerentabile? Ar însemna să renunțăm la conștiință, tovarășe! Planul e plan și nu se-ncurcă în fleacuri! Îl îndeplinesc eu mai rapid cu fotoliile? Mi-am adus eu astfel contribuția la planul de stat? Asta urmăresc - și basta!

Eu, datorită mi-am făcut! apoi, respirînd adînc: Eh, dacă mai am o lună liberă la sfîrșitul anului dau în lucru și citeva garnituri complete, să nu se creadă că mă dau în lături de la sacrificii.

Tresar volos. Nu mai sînt „gazetarul”. Într-o singură clipă am devenit bietul cetățean „inapoiat”.

- Așadar... credeți că de Anu' Nou se vor găsi pe plătă și paturi, și dulapuri, și mese, și...

Gazda mă privește puțin curios și întărește:

- Desigur, desigur... dar nu mai înainte de îndeplinirea globalului... Planul e plan... Nu se ocupă de fleacuri!

Îl las pe director, asigurîndu-l de largă popularizare a concepțiilor sale avansate în materie de producție și alerg acasă, la nevastă-mea, s-o fac și pe ea fericită: de Anul Nou vom dormi într-un pat (nu într-un fotoliu) și vom face plăcinta pe o masă (nu pe pinza întinsă a unui șezlong). Uraaa!

Mă reped la redacție și scriu despre directorul în chestiune un articol plin de elogii, cu privire la minunata sa grijă pentru nevoile maselor și la concepția avansată în materie de mobilier. Apoi, eu și nevastă-mea ne punem pe așteptat. Trece octombrie... trece noiembrie... vine ultima decadă a lui decembrie...

Într-o zi, năvălesc în casa plină de fotolii (unul pentru lenjerie, altul pentru pus pantofii sub el, altul pentru înțut așternutul, etc.) și strig nevestei-mi, fericit: „Rapid! Se descarcă o cameră studio în pasaj! Directorul meu și-a isprăvit globalul și acum se ține de cuvînt!”

Pornim în goană, ajungem la magazin: vedem prin geam garnitura frumos aranjată și ne oprim abia răsufînd în fața vinzătorului:

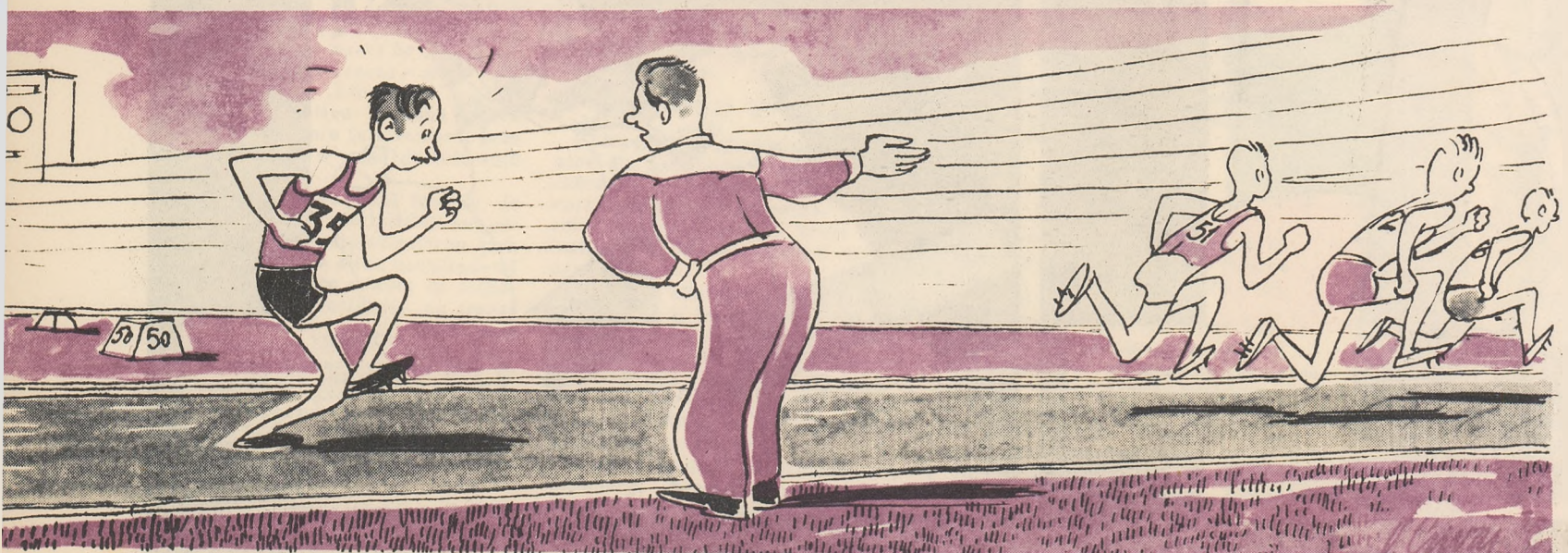
- O luăm noi!
- Ce?
- Camera studio!
- Nu se poate!
- Uite, ne facem autocritică: mai sîntem comozii... obișnuim să dormim în pat... să ne punem hainele în dulap... așa că garnitura tot o luăm!

- Am spus că nu se poate! - și ne întoarce spatele, arătînd cu un gest spre măsuța frumos așternută.

Pe un bilețel, citim: PROTOTIP - în limita planului, livrabili ANUL VIITOR.

...Și ne prăbușim îngălbeniți într-un fotoliu.

ȘTEFAN HORIA

„NEDREPTĂȚITUL”

- Toți și-au luat-o înainte!
- Cred și eu! Dacă au relații!...

Desen de V. Crivăț

„URZICA“ LA PESCUIT

PROFESOR DR. UNDIȚĂ

Pescuitul e un sport cu care se ocupă personalul fabricilor de cherestea „Dorna-Foresta” și „Bernath Andrei” din Vatra Dornei, frumosul oraș de pe malul riului Bistrița.

Tovarășii de la aceste fabrici sînt niște pescari pasionați: pescuiesc numai păstrăvi și loștrițe, soluri rare de pește, ocrotite de stat prin legi și instrucțiuni speciale, care prevăd locurile, epocile și condițiile în care pot fi pescuite.

Pasionații pescari de la aceste fabrici sînt foarte isteți: de pildă, au băgat de seamă că peștii, după ce sînt scoși din apă, mor.

Isteții de la fabricile amintite sînt și oameni cu judecată: își spun că, dacă - pînă la urmă - loștrițele și păstrăvii tot mor, de ce să se mai obosească să-i scoată din apă, vii, cînd pot să-i scoată gata-morti?

Totodată, oamenii cu judecată de la aceste fabrici sînt și foarte economi: își spun că pentru a ucide păstrăvii și loștrițele din Bistrița ar fi prea costisitor să tragă în ele cu tunul, deoarece ghiulelele sînt cam scumpe și nici nu se găsesc în fiecare zi de vînzare la cooperativă, deci trebuie folosit un mijloc mai ieftin.

Tovarășii economi de la aceste fabrici sînt totodată inovatori și raționalizatori, pentru că apreciază că cel mai ieftin mijloc de a ucide păstrăvii și loștrițele din Bistrița, poate fi utilizarea rezervelor interne: gunoii și rumeșușul, produse de cele două fabrici în discute.

Și pasionații pescari din Vatra Dornei procedează în consecință. Isteții de la fabrica „Dorna-Foresta” depozitează, zilnic, mult rumeșuș, pe malul Bistriței, așa că atunci cînd se dă drumul la haituri pentru plutire și cresc apele, rumeșușul e luat de apă, iar păstrăvii și loștrițele mor cît al zice pește.

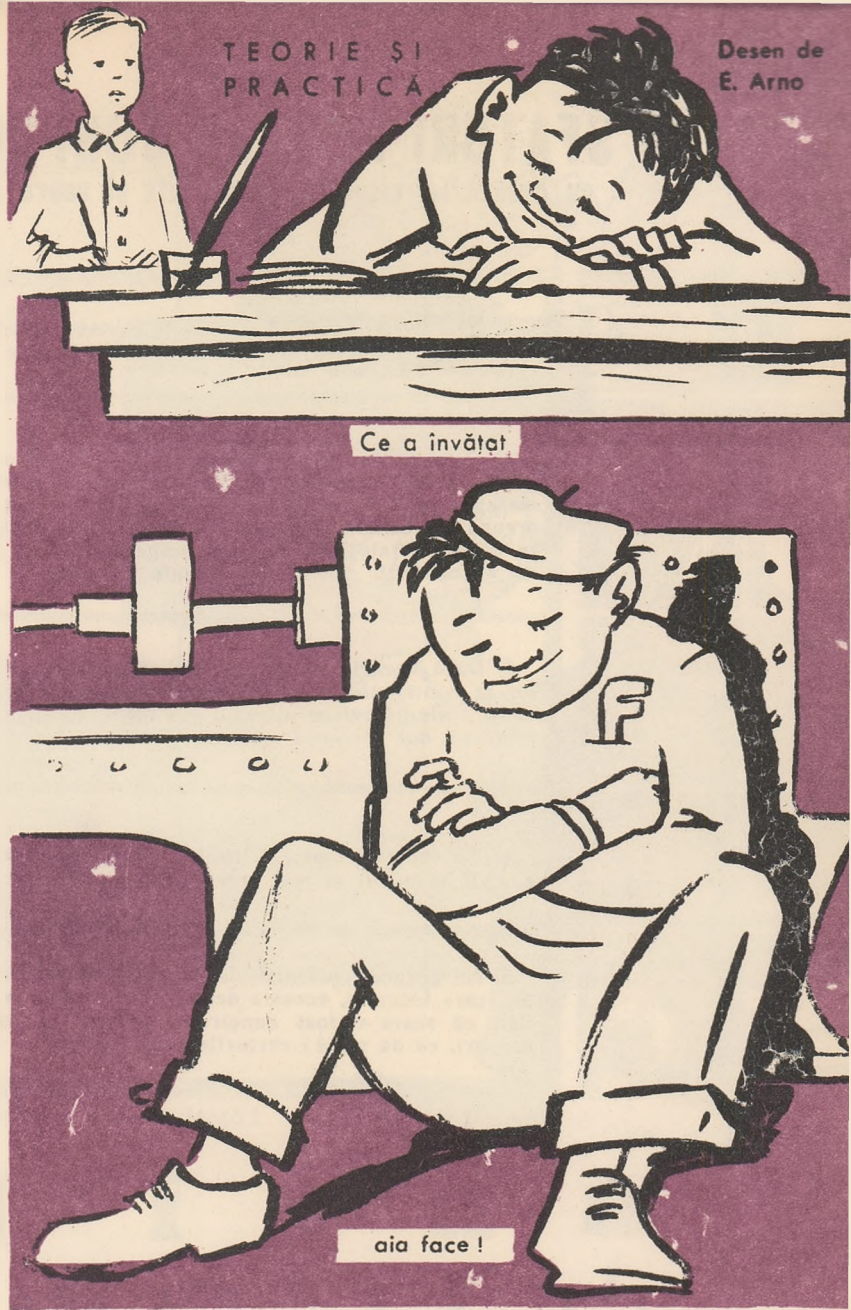
Deșteptii de la fabrica „Bernath Andrei” sînt și mai operativi: ei aruncă rumeșușul și gunoii direct în Bistrița ca să nu mai încapă nici o indoielă că ar mai putea scăpa vreo loștriță sau păstrăv, cu viață.

Apoi, pasionații pescători de gunoi și de rumeșuș de la cele două fabrici constată cu bucurie că nici nu mai trebuie să se obosească spre a pescui și ceva loștrițe sau păstrăvi, care de altfel nici nu mai există.

Și după aceste minunate isprăvi, triumfătorii pescari se prezintă la șefii lor, să primească felicitări.

Aceștia își amintesc atunci că au promis, în repetate rînduri, organelor de stat interesate să respecte legile în vigoare, privitoare la ocrotirea avutului piscicol obștesc. Apoi își mai amintesc că fabricile pe care le conduc sînt de... cherestea.

Și duc, rușinați, mina la... cherestea obrazului.

TEORIE ȘI PRACTICĂ

Desen de E. Arno

Ce a învățat

cia face!

R A P I D,

CETĂȚEANUL: Am venit pentru suma de bani, pe...

CASIERUL: Pe ce nume?

CETĂȚEANUL: Petrescu Vasile!

CASIERUL: Petrescu Vasile! ... În București sînt vreo trei mii de Petrescu Vasile.

CETĂȚEANUL: Se prea poate, dar eu sînt Petrescu Vasile, care trebuie să primească o sumă de bani...

CASIERUL: Și ceilalți Petrești primesc bani. Altmînter n-ar avea din ce trăi... Pe ce stradă locuiești?

CETĂȚEANUL: Strada Simfoniei, numărul 3.

CASIERUL (puțin visător): Frumoasă, dom'le, frumoasă!... Simfonia numărul 3... O stradă splendidă! Concert, nu alta!

CETĂȚEANUL: Tovarășe, eu am venit să-mi ridic banii.

CASIERUL (revenindu-și): Cum vă numiți?

CETĂȚEANUL: Petrescu Vasile.

CASIERUL: A da, pe strada Concertului, nu?

CETĂȚEANUL: Pe strada Simfoniei...

CASIERUL: Iartă-mă, cînd aud muzică, îmi pierd capul...

CETĂȚEANUL: Și eu! (în acest timp se formează, treptat, un șir de cetățeni).

CASIERUL: Despre ce vorbeam? A, da, în legătură cu muzica.

CETĂȚEANUL: Nu, în legătură cu banii mei...

CASIERUL: Așa e... Unde naiba o fi registrul... Acesta nu-i, asta nu-i... (scoate cite un registru, și îl aruncă în brațele cetățeanului) nici asta... unde o fi?... Așa, l-am găsit. Stai, tovarășe. Ce cauți registrele noastre la dumneata? De ăștia-mi ești? (îi ia registrele înapoi).

Ma iei cu muzică, cu simfonie, să uit de registrul? Cum spuneai că vă numiți? Petrescu Mozart?

CETĂȚEANUL: Petrescu Vasile... strada Simfoniei...

CASIERUL: Petrescu, da. Cumnatul meu tot Petrescu îi zice... Te pomenești că om fi neamuri... Ai cumva pe cineva Neacșu în familie?

CETĂȚEANUL: Nu, tovarășe, n-am nici un Neacșu! Sînt singur la părinți.

CASIERUL: Da? Și el e singur! Ia ulte ce asemănare! Amino! singurii!... Numai la frați se întîmplă una ca asta... Trăiesc părinții?

CETĂȚEANUL: Pînă îmi dai dumneata banii, o să moară de bătrînețe...

CASIERUL: Da, imediat, imediat. La mine merge rapid... Dacă nu vă înrușiți prin Neacșu, prin Ștofan, poate.

CETĂȚEANUL: Dar terminați odată! Vă căutați aici arborele genealogic?...

R A P I D...

CASIERUL: Ce arbore, tovarășe? Ce arbore căutați? Noi nu vindem combustibil. Nici arbori, nici cărbuni!

CETĂȚEANUL II: V-ați găsit aici să vă întindeți la tîlfas? Avem și alte treburi!

CETĂȚEANUL I: Și eu am alte treburi.

CASIERUL: Răbdare, vă rog! Vedeți doar că merge repede (Către cetățeanul I): Cit o să mă fiți, tovarășe? Termină odată.

CETĂȚEANUL I: Banii!

CASIERUL: Da, imediat!... Imediat... Pe ce stradă spuneai că locuiești? Giuseppe Verdi?...

CETĂȚEANUL: Simfoniei!...

CASIERUL: Așa e... Confundeseam cu filmul!... După filmele astea muzicale, mă omor.

CETĂȚEANUL II: Unde ar da Dumnezeu!

CASIERUL: Mai cu seamă dacă e și colorat!...

CETĂȚEANUL II: Hai, tovarășe casier, că eu am ajuns decolorat!...

CASIERUL: „Don Juan” e și el colorat? O mai fi rulind?

CETĂȚEANUL I: Nu știu, dom'le, nu știu...

CASIERUL: Păi, nu fi supărat pentru atîta lucru. Stai că-ți spun eu îndată. Am ziarul aici!...

CETĂȚEANUL I, II, III, IV: Ce faci, tovarășe? Noi așteptăm și dumneata citești ziarele?

CASIERUL: Unde le citesc? Vă enervați de pomană! Vreau

să-l servesc pe dumnealui, nu știu dacă mai rulează „Don Juan”.

CETĂȚEANUL II, III, IV: Ce ne privește pe noi? N-are decît să meargă la „Frumoasele nopți”...

UN BĂTRÎN: Ia lăsați omul în pace și nu-l ispițiți. De ce să meargă la Frumoasele nopți? Poate e căsătorit!

CASIERUL: Să meargă unde-i place.

CETĂȚEANUL: Tovarăși, dar nici prin gînd nu-mi trece să merg la cinema...

CETĂȚEANUL II: Treaba dumitale. N-ai decît să mergi la teatru.

CASIERUL: Tovarăși, liniște! ... Nu pot lucra. Dacă nu vrea omul să meargă la spectacole, nu-l puteți sîli. Aici nu-i casă de bilete. Aici se fac plăți!...

CETĂȚEANUL I (urlînd): Păi asta aștept de două ceasuri!...

CASIERUL: Imediat, imediat!... Răbdare, două secunde. Vine casierul și vă servește pe toți!...

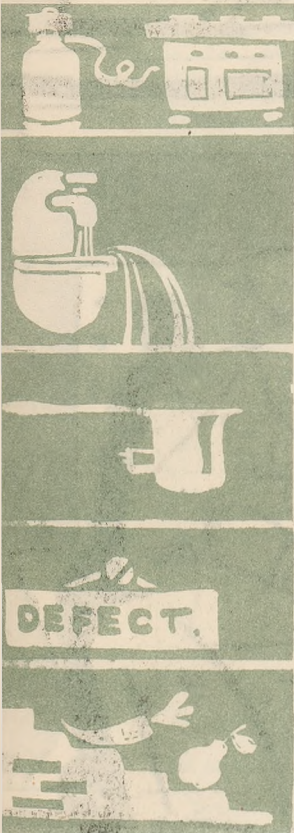
CETĂȚEANUL I: Cum? Nu ești dumneata casierul?...

CASIERUL (scoțînd capul mult în afară, prin fereastră): Eu? Aș, de unde! Îți tin locul. Să nu plece oamenii pînă nu se inapoiază. E într-o sedință... Vă privește și pe dumneavoastră... O sedință despre deservirea mai rapidă a cetățenilor!...

I. AVIAN

SFATURI PENTRU GOSPODINE

cu bucatărie, cișmea, lumină, lift și scară comune

1) Nu folosiți aragazul dv. decât în cazul cînd al vecinului s-a defectat. În felul acesta veți face o mare economie de... bun simț.

2) Dacă garnitura de la cișmea s-a tocit, procedați astfel: lăsați apa să curgă în voie pînă ce inundă bine tot apartamentul. După aceea încercați să hotărîți împreună cu ceilalți colocatarii cine să cheme instalatorul. În eventualitatea că nu se ajunge la nici un rezultat, nu vă necăjiți. Apa trece... pagubele rămîn.

3) Dacă becurile de pe coridor se ard, cereți vecinilor să contribuie la achiziționarea unor becuri noi. Cu banii obținuți cumpărați-vă... un ibric electric. Nu luminează, dar consumă curent.

4) Nu reparați motorul liftului atunci cînd se strică. Rîscați să nu vi se mai urce tensiunea arterială.

5) Nu aruncați mucerile de țigări și resturile menajere pe scara blocului, aceasta deoarece din surse sigure aflăm că scara a fost construită pentru cu totul alte scopuri, ca de pildă: certurile între chiriași...

Calitatea multor afise lasă de dorit

— Crezi că mai are vreun rost chestia asta ?!

Desen de Paven

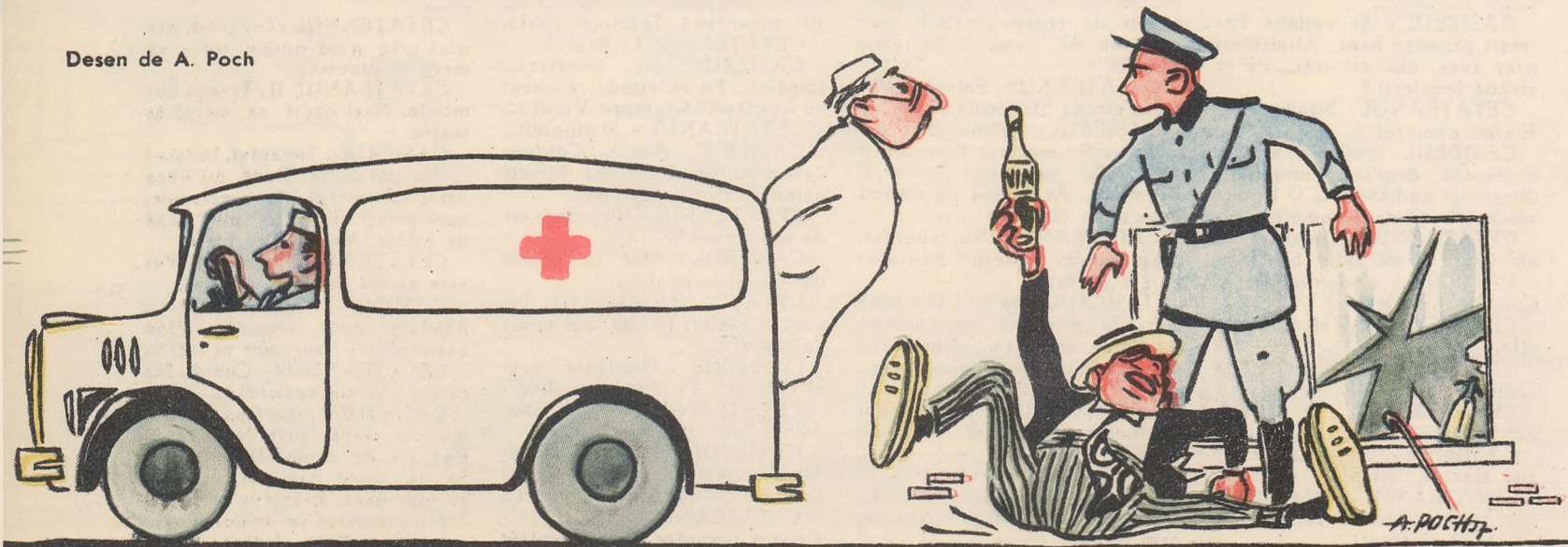
u n u i b l a z a t

D E C O N S T A N T I N O T T E S C U

*Esti trist? Melancolia ce-o porți de circumstanță
Nici cel puțin estetic nu are rezonanță:
Nu mai trăim în ocazul cu crinolină roză
În care frumusețea era tuberculoză!
Esti sceptic? Hm! se poate! De fapt mi te explic:
Cum poți să crezi în ziduri cînd nu clădești nimic?
Esti cinic? Da, așa e! N-o neg și nu-ți infirm
Sinceritatea asta comodă de infirm.
Acrit de lumea toată? Sărmană murătură!
Acreala e în tine, nu e în saramură!
Și oboșit? Efortul, deși inexistent,
Nu-l poți presta ca lumea că n-ai antrenament!
De altfel pe la tine această oboseală
Nu-i fizică atîta, cît intelectuală
Și e normal și asta... Cum? te-a intoxicat*

*Viața? Spune însă: tu nu te-ai întrebat
Cum stăm cu reciproca? Voiam să spun adică
Viața... oare oameni ca voi n-o intoxică?
Nu prinde morbul vostru și n alte organisme,
Cu fraze, oboseală, cinisme, scepticisme?...
Nici oboșit, nici sceptic, nici cinic, să-ți spun eu
Ce-ți caracterizează statura de pigmeu.
De aere mai bine te lasă păgubas,
Nici oboșit, nici cinic nici sceptic, însă... laș!
Fricos, te temi de tine, de ceea ce nu poți
Și alții pot să facă, de ceea ce pot toți!
Nu cred deci teoria experienței tale
Și nici în influența urmării ei „fatale”.
Și cînd îți plîmbi pe stradă, patetic, ochii triști
Sînt de acord cu tine și întreb: de ce exiști?*

Desen de A. Poch

— La spitalul de urgență ?
— Nu, la tribunalul de urgență !

Iubire

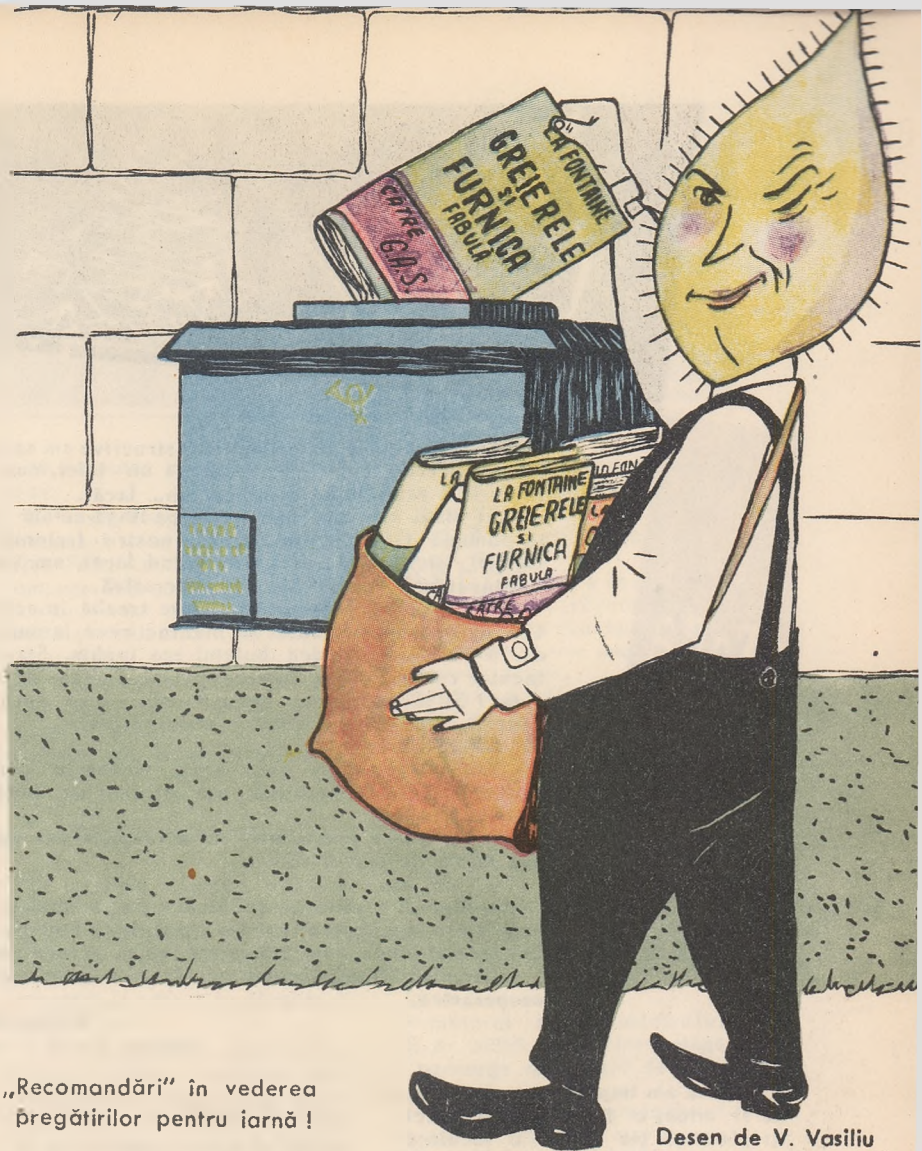
poem (cu paranteze)

Confratii nostri intru poezie
au scris (si banuiesc ca or sa mai scrie)
in versuri inspirate
(mai mult sau mai putin) inaripate.
poemul minunat al tinereții.
Doar pentru asta sint poezi, poezii.
sa ncalece Pegasul cel fugos,
sa scrie despre tot ce e frumos.
De aceea au cîntat (era firesc!)
si dragostea (ca fenomen specific),
(Nu o spun cumva cu gînd sa ma justific
dar fara „te ador” si „te iubesc”
decorul pietii n-are frumuseti
si tinerelea nu e tinerețe!).
Au scris despre iubirea patimasă,
ori despre dragostea curată si gingasă,
despre Romeo si suava Julieta,
despre Melisto, Faust, Margareta,
despre Tristan, despre Isolda, despre Dante...
(Nu as vrea sa spunei despre mine: „Ce pedant e!”
ori „La obiect, amice, la obiect!”
De aceea nu fac altă referire).
Eu voi cerca sa pa releo un alt aspect
al fenomenului numit curent: iubire.
E vorba despre pesnicul iubet
(inalt ori scund, tacut ori vorbaret)
ce spune n permanentă: „Ah! Mi-esti dragă!
Te voi iubi, iubito, plata ntreagă!”
(Un amanunt din cele mai discrete:
o spune n permanentă... altei fete!)
Luni e indragostit (dar stiti, lulea!)
de castierita de la cinema.
Marti (consecvent) o cere de solie...
pe Nina (asistentă la Chimie).
Iar miercuri seara e ca logodit
cu Lily (functionară la A. S. I. T.).
Joi ii sopteste durduliei Sary
(colega de la Muncă si Salarii)
ca de acum nimic nu-i mai desparte,
(si face chiar cu dinsa legămint)
ca o va iubi mereu, pina la moarte,
si (ce e drept!) se tine de cuoint
cact o iubeste pin a doua zi
cînd bietul, (oai!) e mort... după Mimy!
Si azi asa si mine tar la fel
(tot navigînd printre amoruri si idile)
a adunat in circa ani de zile,
argint (din ce in ce mai mult) in plete,
(nu ca pe oremuri, ici-colo, la temple),
si n inimă multime de regrete
cact (cum era normal sa se intimple)
intr un tirziu s-a insurat si el,
si tîndcă nu putea sa mai aleaga
o fată cum pe lume alta nu e,
(desi-i dădea ghes inima-i pribeagă)
s-a insurat cu cea mai suie dintre suie.
Urîtă, nitelus cam in etate,
cicălitoare (ca Xantipa lui Socrate!)
si arlăgoasă!... (doar de aceea biata fată
a stat atita timp nemăritată!).

P. S.:

(De cînd am scris această poezie
nu izbutesc ca sa-mi conving nevasta
ca nici o iotă din povestea asta
nu este... auto-biografie).

ION ATANASIU-ATLAS

„Recomandări” în vederea
pregătirilor pentru iarnă!

Desen de V. Vasiliu

C u m ă n u ș i ... despre lipsa de mănuși

Scumpă tovarășă,
Te-am auzit plîngîndu-te în antracul la „Don Gill de ciorap verde”
că nu există pe piață mănuși.

Imi îngădui să-ți spun (fără mănuși) că socot atitudinea dumitale
neconformă cu realitățile noastre.

Dumneata uiți, de pildă, că „a umbla cu mănuși” este o slăbiciune
care nu trebuie încurajată ci, dimpotrivă, combătută cu toată vigoa-
rea. Ești dumneata conștientă ce gravă derogare ar constitui acest
lucru de la linia de intransigență și necruțare pe care trebuie să o
avem?

Și-apoi nu uita că, dacă ai mănuși, mai arunci una, citeodată:
cu bună știință sau din întâmplare... Or, aruncarea mănușii e o pro-
vocare. De ce să pui asemenea primejdioasă îmbrăcăminte în mina
(sau, mă rog, pe mina) cetățenilor, ca să le ațîți pofta de duel?

În sfîrșit, închîpuindu-ne că totuși s-ar fabrica mănuși, crezi că
ai putea mulțumi pe toată lumea? Le faci din bumbac - le vor din
mătase... Le faci din piele - unii le vor de porc, alții de căprioară,
alții de ciută sau de castor. Numai bătafe de cap. Expui mănuși de
cauciuc, și se cer de box, le dai de baie, îți pretind de bal... Și, cînd
vine toamna și pui în vinzare un bogat sortiment de mănuși ca
bruma de subțiri, vociferează prin condica de reclamații că de ce
nu s imblănite...

Înțelegi deci, tovarășă scumpă, de ce e mult mai comod cînd
nu există de loc? Nu s mănuși și să fii sănătos! Iată formula care
ne merge ca o mănușă, mai ales că cuprinde și urarea „să fii sănătos!”
care atenuează orice neînțelegeri și conflicte între vinzător și clienți.

Sper, scumpă tovarășă, că acum ești lămurită de ce nu se gă-
sesc mănuși pe piață.

Dar uită! În afară de aceste înalte considerente teoretice,
mai e și un impediment de natură practică. Pentru a stabili stocul
de mănuși necesar acoperirii nevoilor pieței ar trebui stabilit
mai întîi cîtă mai poartă la noi mănuși „glacé”... și cîtă mai umblă
cu mănuși, fie ele și banale, sub raportul relațiilor cu oamenii.
Dar statistica n-a putut încă să-și procure aceste date, necum să le
furnizeze. Pînă se va decide, mulțumește-te, așadar, să admiri mă-
nușile pe ecran, (e o colecție superbă în Richard al III-lea, și o
recomand) pe scenă (chiar în „Don Gill”) și în revistele de mode. E
mai plăcut decît să le contempli în vitrine, caci în acest din urmă
caz ar trebui să umblă prea mult și să-ți expui în plus, gratuit, spi-
narea roz-albă eventualelor plo i reci din zilele astea de sfîrșit
de toamnă.

ION NICHIFOR

URZICUȚO,

Știind că-ți plac istorioarele instructive am să-ți spun și eu una. Cind eram copil am văzut, la un bicli, cum un scamator a înghițit o sabie, apoi a mâncat un... lacăt.

Ei bine, asta n-a fost nimic pe lângă ce-am văzut anul acesta în comuna Grivița din raionul nostru (raionul Liești, regiunea Galați); aici, în loc de om mâncând lacăt, am văzut că un lacăt a mâncat un... președinte de cooperativă.

Ducându-mă astă-vară cu niște treabă în această comună, am vrut la vremea prinzului să măninc ceva la bufetul cooperativei, dar n-am putut, fiindcă bufetul era închis. Stătea de două luni închiuș cu lacăt. Am întrebat niște săteni: de ce e bufetul închiuș? Și sătenii m-au lămurit: din cauza nepăsării tovarășului Chirilă Neamțu, președintele cooperativei.

M-am mirat și-am plecat.

Zilele trecute am avut iarăși treabă în comuna Grivița. Și ducându-mă la cooperativă, am întrebat de tovarășul președinte Chirilă Neamțu.

- Nu mai e președinte, mi-a răspuns un sătean care mă ținea mînt de rindul trecut.

- Cum așa?

- Bine. Vă amintiți de lacăt? De lacătul pe care tovarășul președinte al cooperativei l-a ținut două luni pe ușa bufetului?... Ei! lacătul acela... l-a mâncat pe neica președinte Chirilă.

Uite-așa, dragă Urzico, un lacăt a mâncat un președinte de cooperativă.

Mihai Stan

comuna Liești - regiunea Galați

URZICO,

Fiindcă am impresia că ești și tu, ca și mine, o fire poetică, deci îți place și ție să ai o locuință împodobită frumos, cu lucruri de artă, - vreau să-ți dau un sfat.

Nu da bani pe cine știe ce picturi sau statuete, pe nișcaiva covoare scumpe sau pe vreo mobilă de lux. Ia-ți ceva ieftin și draguț. Cumpără-ți un... aragaz. O mașină aragaz, de gătit.

Dar vezi, n-o cumpăra de oriunde. Unele magazine obișnuiesc să vîndă astfel de mașini, însoțite de cite un accesoriu numit butelie. Nu e bine. Buteliile ocupă spațiu, sînt incomode și inestetice.

Cumpără-ți aragaz de unde mi-am cumpărat și eu; de la magazinul O. C. L. din orașul Carei (regiunea Baia Mare) fiindcă, la acest magazin, mașinile de gătit cu aragaz sînt vîndute fără butelie. Adică azi îți dai plîta, iar butelia... peste două luni, sau peste un an, „cînd o vent”.

A mea încă „n-a vent”. Și neavînd butelie, nu gătesc la mașină. Țin mașina în casă, ca podoabă.

Da, dragă Urzico: o mașină aragaz, fără butelie, e ornamentul cel mai potrivit într-un interior artistic. Ceva mai decorativ nici că se poate.

Afară doar dacă nu vei spune tu că mai... decorativ decît plîtele fără butelii, sînt... responsabilii de O. C. L. fără respect față de cetățeni.

Mezei Toma

str. Căpelenilor nr.6 - Carei

URZICO,

Doresc ca mica mea epistolă să te găsească... cu toate obligațiile profesionale îndeplinite, - nu cum-o să-ți găsească pe tovarășii de la trustul „Energo Construcții” din Capitală. Încă de anul trecut, acest trust s-a obligat prin contract să execute o serie de lucrări pentru întreprinderea „Acumulatorul” unde lucrez, dar asta a fost tot ce-a... acumulat întreprinderea noastră de la numitul trust, formalități contractuale.

Între altele, trustul trebuia să facă niște lucrări de ventilație la o secție și niște instalații de canalizare la o altă secție. Dar timp de un an n-a făcut nimic, înclt acum se... ventilează părerea că energia constructoare a acestei „Energo-Construcții” trebuie... canalizată, în viitor, spre o mai corectă îndeplinire a obligațiilor ce-și ia.

Nemalavînd ce-ți scrie...de bine despre „Energo-Construcția”, pînă nu-și va îndeplini toate obligațiile contractate față de „Acumulatorul”... rămîn cu speranța că voi avea ocazia să-ți mai scriu despre această întreprindere.

M. Gropoșilă, str. D. Iorgulescu nr. 8-București

Biedertrump

Din volumul „Einfälle und Reinfälle - Berlin

CURRENT

In teorii URZICII

Ceferiști... deralați

La „revizia de vagoane”, în stația C. F. R. Galați-călători, era președinte al comitetului de secție tovarășul Băcanu Gheorghe. El era foarte grijuliu să încaseze la timp, de la toți salariații, cotizațiile sindicale. În acest scop îl convingea pe casierul Chirov Arton să rețină, la plata salariilor, cotizațiile sindicale, iar banii să îi dea lui.

Dar cu banii respectivi el își făcea interesele, în loc să procure timbre sindicale spre a le lipi pe cartotecile și carnetele salariaților. În scurt timp a reușit să mănince 1300 de lei din banii sindicaliștilor.

La fel proceda și tovarășul Mihalache Nicu, responsabil financiar al comitetului de secție, la Depoul C. F. R. Galați.

Pentru aceste fapte, Băcanu Gheorghe și Mihalache Nicu au fost scoși din funcțiile lor sindicale.

Săvârșind incorectitudinile cu timbre, nu s-au dovedit niște sindicaliști de marcă.

Sancțiuni și procentaj

Cine nu cascadează ochii, cascadează punga. Întilniți punga... statului, apoi pe-a lui.

La un șantier de construcții din Vălenii de Munte, șeful șantierului, anume C. Rătescu, nu cascadează ochii la... legile care îndrumă și apără disciplina financiară în întreprinderile de stat.

În cursul unei luni, el (...cum se exprimă răspunsul Ministerului Construcțiilor la respectiva sezișare a „Urzicii”) a plătit „din producție” patru „salariați indirect productivi” (un brigadier-șef, Moraru, și trei meșteri: Nedelcu, Movilceanu și Lictu) „cărora li s-au acordat

cantități de lucrări ireale, fiind plătiți în acord cu sumele indicate în dreptul fiecăruia” (sume de la 750 la 900 de lei, în total 3350 de lei).

Sezișat, forul superior a hotărât imputarea sumei de 3350 lei, astfel: 60% șefului de șantier Rătescu și 40% normatorului.

Totodată, celor doi li s-a atras atenția că în caz de recidivă vor fi deferți justiției.

Probabil... sută la sută.

Teatru în jurul unui teatru

Se vor împlini în curând 10 (zece) ani de când durează „construirea” unui teatru în Râmnicu Sărat.

De această problemă „se ocupă”, și azi, următoarele foruri:

- Ministerul Învățământului și Culturii (Direcția construcțiilor și investiții, Serviciul tehnic, - conform relatărilor adresei sale nr. 1574 din 5.IX.1957).

- Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcție (Departamentul de arhitectură și urbanism, D. G. C. A., - conform relatărilor adresei sale nr. 53018 din 16.VIII.1957).

Până acum s-au mai „ocupat” de această problemă și următoarele foruri:

- I C S O R.
- C S A P.
- I C P.
- Etc., etc.

Alte numeroase foruri se vor ocupa în anii viitori de problema construcției teatrului din Râmnicu Sărat.

Lista rămâne, deci, deschisă. Cine mai vrea? Cine se mai înscrie?

Înscrierea nu obligă la nimic. Cînd numărul de foruri care „se ocupă” de această problemă va atinge o cifră convenabilă,

- se va putea convoca un congres.

La acest congres își vor da concursul și numeroși artiști: Gică Petrescu va cînta ultimele romanețe, Mircea Crișan va face ca rața, - iar „Urzica” va acordă premiile.

...Vor fi premiați forurile care vor mărturisii, cinstit, că nici prin gînd nu le trece să se ocupe de problema construcției teatrului din Râmnicu Sărat.

Sare și nepăsare

În comuna Hoghiz (raionul Rupea, regiunea Stalin) era o fabrică de spirt, care a fost comasată cu fabrica de spirt din Odorhei. În urma acestei comasări, a rămas în Hoghiz o magazie goală.

Întreprinderea comercială U. R. C. C. Rupea, neavînd suficient spațiu pentru buna depozitare a mărfurilor sale, vrea să închirieze magazia goală din Hoghiz, spre a înființa acolo un depozit pentru 10-15 vagoane de sare. Fabrica din Odorhei, care administrează magazia goală din Hoghiz, e dispusă să o închirieze U. R. C. C. Rupea.

U. R. C. C. Rupea a comunicat toate cele de mai sus Ministerului Industriei Bunurilor de Consum, cerîndu-i să dea aprobare fabricii din Odorhei să-i închirieze pomenita magazie din Hoghiz.

Ministerul a răspuns U. R. C. C. Rupea să ia legătură cu fabrica din Odorhei, iar aceasta să trimită ministerului o... „schită de situație”.

Fabrica din Odorhei a comunicat U. R. C. C. Rupea că a trimis acea „schită de situație” la următoarea adresă: „Ministerul Industriei Bunurilor de Consum Departamentul Indus-

triei alimentare, Direcția spirt, bere, amidon, Serviciul tehnic și investiții, Oficiul P. T. T. R. nr. 22 București, Căsuța poștală nr. 3205”.

U. R. C. C. Rupea a cerut... Ministerului de la „căsuța poștală 3205” să-și dea consimțămîntul. Căsuța poștală n-a mai răspuns de atunci, nimic.

Magazia din Hoghiz continuă să stea goală, U. R. C. C. Rupea n-are unde să depoziteze 10-15 vagoane de sare, - iar nepăsarea „căsuței poștale”... sare în ochi.

„I. R. A. 14” repară

Întreprinderea de reparații auto „I. R. A. 14” Brăila repară autocamioanele pentru I. R. T. A. Galați.

Le repară astfel:
- motorul autocamionului S. R. nr. 26565 se defectează după ce parcurge doar 3000 de kilometri de la reparație;

- motorul autocamionului Zis 150 nr. 25703 nu mai merge după 2500 kilometri;

- motorul autocamionului S. R. nr. 25887 a amorțit... definitiv;

- autocamionul Zis 150 nr. 25705 a fost reparat așa de bine, încît... nu va mai rezista să-și parcurgă toată norma de kilometri.

Dar lipsurile pe care „I. R. A. 14” Brăila le dovedește la repararea vehiculelor, le compensează cu... plusuri la calcularea costului reparațiilor. Cînd repară autocamioanele S. R. nr. 25568, și Zis 150 nr. 26230, încarcă devizurile de cheltuieli cu ette... 10 000 de lei.

Iar cînd li se reproșează reparațiile superficiale și încălcările la socoteală, „I. R. A. 14” Brăila își recunoaște greșelile, spunînd: - Scuzați, eroare.

Adică, vorba rominului: - Pardon, cu capul spart.

C. B. D.

Desen de Mirna Blum

EXPERTII ÎNTRE EI: - Colega, în toată cariera mea nu am întilnit asemenea urme!!!

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

SOCIALISMUL: — Să ne întrecem pașnic!
CAPITALISMUL: — Eu sînt pentru politica de forță.